

Sygn. akt III AUz 141/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawińska
Sędziowie:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Z. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek zażalenia wnioskodawcy Z. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 29 sierpnia 2013 r. sygn. akt III U 898/13

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--	--------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt III U 898/13, Sąd Okręgowy w Koninie - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odrzucił odwołanie Z. S. od decyzji Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w P. z dnia 12 czerwca 2013 r., znak (...), w przedmiocie odmowy prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że powyższa decyzja wydana została

w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 maja 2013 r., stwierdzające, że wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołujący właściwie pouczony o terminie i środkach zaskarżenia, nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS, a odwołanie opiera wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i z uwagi na tę okoliczność, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odrzucił odwołanie.

Powyżej wskazane postanowienie, w ustawowym terminie, zażaleniem zaskarżył Z. S.. Wniósł on o ponowne sprawdzenie terminów odwołania, gdyż jego zdaniem dotrzymał terminów odwołania.

Z treści zażalenia wynika, że skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje .

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty zażalenia są bezzasadne i podlega ono oddaleniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny wskazuje w tym miejscu, że przedmiotowy przepis usankcjonował konieczność wykorzystania drogi postępowania administracyjnego, przed wniesieniem odwołania i badaniem legalności wydanej decyzji w postępowaniu sądowym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji zasadnie wskazał zatem, że cytowany powyżej przepis ma wprost zastosowanie w niniejszej sprawie. Również orzecznictwo w tym zakresie jest jednoznaczne. Sąd Apelacyjny wskazuje w tym miejscu na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006r., sygn. II UZP 17/05, gdzie stwierdzono, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.). Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z orzeczeniem. Podkreślić należy również, że cytowana uchwała została wydana na podstawie zbliżonego stanu faktycznego jak w niniejszej sprawie.

Wskazać zatem należy, że istotą omawianego postępowania w zakresie przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, jest ustalenie faktów związanych z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed Sądem. Niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza bowiem, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego zostaje zakończony.

Bezspornym jest, że odwołujący w ogóle nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 maja 2013 r., pomimo, że orzeczenie to zostało mu doręczone (odebrane osobiście w dniu 29 maja 2013 r.) i zawierało stosowne pouczenie.

Wnioskodawca podniósł w zażaleniu, że dochował wszystkich terminów odwołania. Należy jednak zauważyć, że twierdzenie to jest bezpodstawne. Odwołujący złożył bowiem w ustawowym terminie odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 12 czerwca 2013 r., jednakże nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 maja 2013 r.

Wobec braku sprzeciwu od tego orzeczenia lekarza orzecznika, przy jednoczesnym oparciu odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, ZUS był uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji. Brak zaś zaskarżenia orzeczenia, w zw. z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., pozbawia skarżącego możliwości odwołania się od decyzji ZUS, bowiem nie wyczerpał drogi odwoławczej w postępowaniu administracyjnym.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego jest prawidłowe i dlatego Sąd Apelacyjny działając na podstawie art. 397 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--	--------------------	-------------------------------